

Безъ да чака повече, човѣкътъ дигна копие-то. То полетѣ. Мечката подигна лапа, за да го отбие, но не успѣ, и копието я нарани, макаръ и не смъртоносно. Съ дивъ бѣсенъ ревъ мечката тръгна къмъ човѣка.

Противниците бѣха на дваисетъ крачки единъ отъ другъ. Разлюлѣни свѣтливи лъчи, — зелени, червени и златисти, — се разливаха по тѣхъ.

Човѣкътъ хвърли смѣлъ упоритъ погледъ къмъ мечката. Веднага смъкна голѣмитѣ си кожени ржавици, вързани съ каишки за ржавитѣ му. Постави тежката пушка до рамото си и спокойно се прицели. Екна оглушителенъ грѣмъ, — като че ли малкъ топъ грѣмѣше. Гжстъ димъ се понесе.

Огромната маса се изправи и съ широко отворени уста се хвърли напредъ. Човѣкътъ отскочи настрана, но не много далечъ. Грамадната лапа се протегна къмъ него и го събори. Мечката се тръшна надъ него, но следъ това се избърна на грѣбъ и неподвижна се изтегна на леда.

Човѣкътъ скочи на крака и се отрѣска. Нахлу ржавицитѣ си, и мургавото му лице свѣтѣше отъ радостъ. Усмихна се съ широко отворени уста, почука приятелски върната си пушка, обърна се и нададе грѣмогласенъ тържественъ викъ къмъ колибата, гдето го очакваха неговитѣ гладни деца.

Отъ руски: Стефанъ Велчевъ